

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Ds K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr B. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Job. C. Breen, Amsterdam; Dr K. Bernhout, Vriesland; Prof. Dr F. W. Groshuis, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Lou, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijs, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; E. Visser, Arnhem; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielinga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland en Ned.-Indië f7.50 per jaar.
Advertenties: 25 ct p. regel. — Losse nummers f0.15.

Tot nadere aankondiging is het adres van den Eindredacteur: DUITSCHE KAMPWEG, WOLFHEZE.

INHOUD: In de Schrift: Die uitgesloten was. (Hand. 8:28b). — Kerkelijk Leven: Schrift en Schriftbeschouwing. VIII. (Slot). Een da capo. Magisch of religieus. Geen heilscapen? — Uit de Buitenl. Kerken: Synod. Christian Reformed Church in N.A. — Perschoonw. — Kerkmaats.

UIT DE SCHRIFT.

Die uitgesloten was.

...en zat op zijn wagen, en las den profet Jesaja. Hand. 8:28b.

Schijnbaar toevallige omstandigheden hebben in de geschiedenis van den kamerling een groote beteekenis. Filippus moet hem tegemoet gaan, en is het niet „toevallig“, dat hij dan juist Jesaja leest? Is het niet „toevallig“, dat deze heiden er eene is, aan wien, als aan een „gesnedene“ den toegang tot het heiligdom te Jeruzalem was ontzegd? (Deut. 23:1). Is het niet „toevallig“, dat straks er juist „water“ is, wanneer de kamerling op den doop voldoende is voorbereid?

Al deze dingen wijzen er op, dat het bestel onzes Gods op den weg onzer zaligheid het eerste is.

God leidt den kamerling tot zijn bekeering. God leidt ons tot Zich.

Het scheen welhaast onmogelijk voor den kamerling om tot God te komen.

Ten eerste was daar de wet. Streng en onverbiddelijk had zij den gesnedene buiten gesloten.

En dan was er het deitige Farizeïsme. Dat hij de wet pal stond. En dat onvoorwaardelijk de zoon van den nieuwen dag met het idee van onderwetschen wetdienst wilde omhangen.

Maar God spreekt zijn Woord.

En de kamerling zit op zijn wagen; hij gaat weer naar zijn land; hij leest Jesaja; hij begrijpt niet wat hij leest.

Doch als God gesproken heeft, staat Filippus op den weg, dien de kamerling moet gaan.

En dan komt alles in orde.

Dan blijkt het, dat God woord houdt, ook met Zijn beloften. „Want alzoo zegt de HEERE van de gesnedenen — Ik zal hen ook in mijn huis een naam geven, beter dan der zonen en der dochteren; een eeuwig naam zal ik ieder van hen geven, die niet uitgeroeid zal worden (Jesaja 54:5 en 6).“

God houdt altijd woord.

Zijn oordeelen en Zijn beloften blijken steeds weer waar.

O, het lijkt wel eens, dat het mis gaat. Soms denken we in Jeruzalem licht te vinden — en dan wordt het één en al teleurstelling. Maar op Gods plaats wacht ons de verrassing. Voor wij het licht zien, heeft God reeds gezorgd, dat het licht er is.

Maar let op één ding.

De kamerling leek uitgesloten.

Maar hij zat op zijn wagen en las.

Hij las den profet Jesaja.

Hij deed niet teleurgesteld. Hij mokte noch morde. Maar ging rustig voort den weg der middelen te bewandelen.

En dan wordt het schijnbaar toevallig opgeslagen hoofdstuk oorzaak van blijvende blijdschap.

Als ge den kt uitgesloten te zijn — blijf dan in den weg der middelen.

En veracht ook den dag der kleine dingen niet.

Juist in den weg der gehoorzaamheid, gehoorzaamheid ook in het kleine, bereidt God ons Zijn vreugde.

Hoe wijd en hoe rijk is het Evangelie van onzen God. Geen uitgesloten is er meer.

Ook de minister van Candace behoort tot Gods gekenden. Hij is één der eersten, die onder den Nieuwen Dag ingaat in het koninkrijk.

Wij zien zoo weinig dat rijke en dat wijde in 't koninkrijk van onzen Christus.

We zijn zoo dikwijls de menschen met engen blik.

En toch ook dit gebeuren, aan 't begin van de Nieuw Testamentische bekeering, typeert het leven van Gods kerk. Geen Farizeers en geen wereldsche hoogheid kunnen het Evangelie houden buiten de poorten van Candace's paleis.

Kostelijke zendingsgedachte.

Bidt ge voor de komst van Gods koninkrijk ook in het besef van de rijke beloften die in deze gebeurtenis liggen?

Het kleine is hier oorzaak van het groote.

Met het kleine, in biddende getrouweheid beleefd, wil God steeds groote dingen doen.

Hij wil erdoor komen tot uw hart.

Hij wil erdoor veroveren de vestingen van den vijand.

Want niets is uitgesloten buiten het terrein van Zijn almachtige genade in Christus.

Niemand wordt teruggewezen als hij als boeteling nadert tot het kruis.

Op dien weg zijn geen uitgeslotenen.

J. W.

KERKELIJK LEVEN.

Schrift en Schriftbeschouwing.

VIII. (Slot.)

Het is dus zoo gelegen: de Schrift is niet onder zeker voorbehoud — gelijk men het van schismatische zijde wil voorstellen — Gods Woord, maar zij is geheel en al Gods Woord.

Zij is het geschreven Woord Gods.

Als Woord Gods staat zij in niets ten achter bij het gesproken Woord Gods, gelijk dat uit den mond van profeten en apostelen voortkwam.

Aan de werking des Geestes dankt zij haar ontstaan.

Aan de werking des Geestes dankt zij ook haar voortbestaan.

De werking des Geestes hieruit weg te denken is eenvoudig een onmogelijkheid.

Men kan evengoed God uit de wereld wegdenken. Dan krijgt men een deïstisch wereldbeeld.

Dan wordt de wereld een machine.

En evenzoo, in wat kluwen van tegenstrijdigheden men zich van schismatische zijde ook verward, is dit wel niet voor tegenspraak vatbaar, dat men zich daar vormt een deïstisch Schriftbeeld.

De Schrift wordt een dood ding.

De Schriftbeschouwing mechanisch.

Behjdt men daarentegen met de Gereformeerde theologie de concomittante werking des Geestes in de Schrift, houdt men er met Kuypers aan vast, dat de werking des Geestes in de Schrift altijd present is, dan heeft men een heel andere Schriftbeschouwing.

Waar de werking des Geestes altijd present is, daar — het kan met anders — is ook het licht en het leven altijd present.

Daarom is ook het geschreven Woord Gods levend en krachtig.

Het is dat altijd.

Zonder één oogenblik van onderbreking.

Tot op zekere hoogte konden wij de zegswijze billijken, dat de Schrift duister en dood is voor ons, gelijk wij van nature zijn.

Beter achten wij het om te spreken: wij zijn donker en dood voor de Schrift.

Maar ook daarmee moet men nog voorzichtig zijn. Men mag daaruit niet afleiden, dat de Schrift tot het onwedergeboren en onbekeerde hart geen licht en kracht uitzendt.

Wat God door Jesaja verklaart van het Woord, dat uit Zijn mond uitgaat, geldt ook van de Schrift: „het zal niet ledig tot Mij wederkeren, maar het zal doen hetgeen Mij behaagt en voorspoedig zijn in hetgeen, waartoe Ik het zende“, Jes. 55:11.

Dat is het kenmerk van alle Woord Gods, in welken vorm het ook tot ons komt.

Daar is het het Woord Gods voor.

Daarom, zonder effect blijft de Schrift nooit.

Of zij gelezen, dan wel of er uit gepredikt wordt, zij oefent steeds invloed.

Op hem, wiens hart de Heere er voor geopend heeft.

Maar ook op hem, die zijn hart er voor gesloten houdt.

De Schrift is ook voor den ongeloovige niet duister in dien zin, dat hij daarmede niet weten kan, wat God van hem eischt.

Integendeel, ook zij, die niet inwendig verlicht zijn, ontvangen uit de Schrift wel zooveel licht, dat zij gelooven moeten in Jezus Christus, zullen zij zalig worden.

Deze Tendenz van de Schrift is voor ieder, die niet haar in aanraking komt, hij zij bekeerd of onbekeerd, duidelijk.

Vandaar dan ook, dat de Schrift zelfs eenige duidelijkheid, ja groote duidelijkheid heeft voor den onwedergeborene.

Zij is alzoo niet eenvoudig weg donker en dood voor den mensch buiten Christus.

Integendeel.

De Schrift onderwijst ook hem.

Zij is zoo helder, dat zij hem den weg doet weten.

En het licht, dat zij verspreidt, zal eenmaal hem, die het heeft miskend, de straf verdubbelen. Immers, zij, die den weg hebben gewezen en niet bewandeld, zullen met vele slagen geslagen worden.

Wanneer dan Paulus dankt, dat God den reuk Zijner kennis „door ons“ openbaar maakt in alle plaatsen en vervult: „Want wij zijn Gods een goede reuk van Christus in hen, die zalig worden en in hen, die verloren gaan, doordat wel een reuk des doods ten doode, maar geen een reuk des levens ten leven“ (2 Kor. 2:14-16), dan valt niet in te zien waarom dit uitsluitend op de apostolische prediking zou moeten worden betrokken en niet evenzeer zou gelden van zijn apostolische brieven.

Ook door die brieven maakte hij de kennis Gods toch openbaar in alle plaatsen, ja, daardoor nog in uitgebreider zin zelfs dan door zijn persoonlijk optreden.

Daarenboven moet voor de apostolische prediking precies hetzelfde worden ondersteld in den hoorder, als voor de Schrift in den lezer.

Behalve een verandering in het zijn door wedergeboorte en bekeering moet er plaats grijpen een inwendige verlichting in het bewustzijn, waardoor zaligende aansluiting verkregen wordt in den mensch.

Soms echter is er geen zaligende aansluiting, maar strijd.

Dan verzet de ziel zich tegen de Schrift.

Doch uit dat verzet blijkt reeds, dat er van die Schrift een werking op het hart uitgaat en dat de persoon zich bewust is, wat de Schrift van hem wil.

Indien de Schrift op zichzelf een donker en dood boek was, zou de geweldige tegenstand der wereld tegen den bijbel nooit te verklaren zijn.

Wie zal met een steen den spot drijven?

Wie gaat er rechten tegen een lijk?

Wie is zoo dwaas om een boek-vorm, een verzameling van papier en letters te bestrijden?

Maar juist omdat de Schrift als verzameling van papier en letters niet bestaat, omdat ze een inhoud en wel een Goddelijken inhoud heeft, omdat zij Goddelijke macht ontwikkelt door de „steeds presente“ werking van den Heiligen Geest, daarom is de vijandschap tegen haar zoo bitter.

Onze belijdenis kan er daarom terecht van spreken, dat er dingen in de Schrift zijn, welke zelfs de blinden tasten kunnen.

De voorname strekking van de Schrift: den eisch tot geloof in Christus en bekeering kunnen zij zelfs tasten.

Maar dit brengt hen niet verder dan tot een intellektualistisch vatten.

En hun hart verwerpt de boodschap, welke langs verstandelijken weg tot hen komt.

Zoo wordt dan het geschreven apostolische woord hun een reuk des doods ten doode.

Sterker nog.

Christus belooft Zijn discipelen: „Doch Ik zeg u de waarheid, het is u nut, dat Ik wegga, want indien Ik niet wegga, zoo zal de Trooster tot u